

Güvercinlerin Verdiđi Mesaj

– Halil Aktaş · 20 Kasım 2012

Özkan bir şirkette muhasebeci olarak çalışıyordu. Her sabah evinden çıkar iş yeri birkaç km ilerde olduğu için, işine yaya giderdi. O sabah kalktığında, lüzümsüz bir nedenle eşi ile tartıştı ve evden eşine sinirlenerek, allaha ısmarladık demeden çıktı. Asabı bir şekilde yolda yürürken her gün ilk gördüğü kişiye tebessüm eden Özkan'ın yüzünden düşen bin parça oluyordu. İlk gördüğü kişi gecmişti bile Özkan selam bile vermeyi unutmuştu.

Dalgın dalgın giderken bir ses "ne o Özkan neyin var, böyle gidersen benide görmeyeceksin" dedi. Dikkatini topladığında baktığı komşusu Hüseyin amca Özkan özür dileyip yoluna devam etti. Yürürken önünde kaldırıma iki güvercin kondu. Birbirleriyle o kadar güzel oynuyorlardiki adeta birbirini okşuyor, kokluyorlardı. Özkan yaklaşınca uçtular fakat az sonra yine önünde konup birbirlerini sevmeye devam ettiler. O yaklaşınca yine uçtular, daha sonra yine Özkanın önündeki kaldırıma konup birbirlerine sevgi gösterileri yapıp opüştüler adeta. Özkan birden durdu. Bu bana bir mesajdır dedi ve gerisin geri evin yolunu tuttu.

Eve vardı zili çaldı. Hanımı kapıyı açtı. Ağlıyordu. Özkan'a yaşlı gözlerle baktı, bişemi oldu dedi. Özkan eşini öpüp özür diledi. Seni üzdüm daha yolda işlerim ters gitmeye başladı ve geri döndüm. Seni seviyorum. Ben şimdi gidebilirmiyim dedi. Hanımıda çok mutlu oldu ve onu mutlu bir şekilde yolcu etti. Özkan işe geç kaldıysada o günü çok mutlu geçti. Ondan sonrada güvercinlere başka bir sevgi duydu hep. Akşama eve geldiğinde sabah yaşadıklarını eşine olduğu gibi anlattı. Hele o güvercinleri hiç unutmayacağım dedi.

Yürürken eşinizin elini tuttuğuzda, günahlarınız parmaklarınızın arasından dökülür gider.